

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

15 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 martie 2016, declarate de avocatul Roman Medeleanu în numele inculpatului și de inculpatul

Neamțu Oleg Vasile, născut la 27 iunie 1977, originar or. Șoldănești și domiciliat or. Strășeni, str. Ștefan cel Mare, 26/1, ap. 8.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 20.06.2013 - 15.05.2014;

Instanța de apel: 03.06. - 15.12.2014;

Instanța de recurs: 04.03.- 28.04.2015;

Instanța de apel: 02.06.2015 - 01.03.2016;

Instanța de recurs: 12.05.- 15.06.2016.

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 15 mai 2014, Oleg Neamțu a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 317 alin. (1) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Oleg Neamțu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 3 ani.

În baza art. 85 alin. (1) Cod penal, pentru cumul de sentințe, s-a adăugat parțial lui Oleg Neamțu, la pedeapsa stabilită prin noua sentință, pedeapsa neispășită, stabilită prin decizia Tribunalului Chișinău din 27 decembrie 2000, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă 23 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis și cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 3 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat *în fapt*, că O. Neamțu, la 01 decembrie 2012, aproximativ la ora 21³⁰, în timp ce se deplasa cu automobilul model „Toyota Carina”, n/î ST AW 414, pe traseul Chișinău-Strășeni, din direcția com. Trușeni, mun. Chișinău spre com. Vatra, mun. Chișinău nu a manifestat prudență sporită la trafic, nu a apreciat corect situația rutieră în care se afla autovehiculul la momentul respectiv, nu a luat în considerație starea lucrurilor în traficul rutier ce reflectă gradul de protecție a participanților la el împotriva accidentelor și consecinței acestora, nu a ținut permanent seama de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere, existența unor obstacole pe sectoarele drumului, intensitatea și nivelul de organizare a traficului rutier, de care urmează

să țină cont fiecare conducător la determinarea vitezei, benzii de circulație, prin ce a încălcat cerințele pct. pct. 3, 4, 42 lit. i), 45 subpct. 1), 2), 47 subpct. 1) lit. a) ale Regulamentului circulației rutiere, având exces de viteză 74 km/oră, fiind în zona de acțiune a indicatorului rutier 5.63.1 „intrare în localitate”, a tamponat pietonul S. Costin, care traversa partea carosabilă de la stînga spre dreapta relativ deplasării autoturismului în cauză, cauzîndu-i potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 159/2367 din 28 februarie 2013, vătămări corporale grave în urma cărora partea vătămată a decedat.

De către organul de urmărire penală, O. Neamțu a fost învinuit pentru faptul, că el fiind recunoscut vinovat și condamnat prin sentința Tribunalului Chișinău din 27 decembrie 2000, în baza art. art. 88 pct. 1), 4), 6), 39 Cod penal (redacția 1961) la 20 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, fiind transferat pentru ispășirea pedepsei închisorii în Penitenciarul nr. 9, Pruncul, unde se deținea legal, și anume în sectorul nr. 8 al penitenciarului menționat, amplasat pe adresa str. Pruncului 44, mun. Chișinău, la 01 decembrie 2012 pe parcursul zilei, avînd intenția de a evada în scopul de a se eschiva de la executarea în continuare a pedepsei, a evadat din sectorul menționat.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apeluri:

- *procurorul*, solicitînd casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care inculpatul O. Neamțu să fie condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 4 ani; să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 317 alin. (1) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu aplicarea prevederilor art. art. 34, 84 Cod penal și prin cumul parțial al pedepselor să-i fie stabilită pedeapsa 6 ani închisoare, iar în baza art. 85 Cod penal, să-i fie adăugată pedeapsa neispășită cu stabilirea pedepsei definitive, prin cumul de sentințe de 12 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis și cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 4 ani.

În motivarea apelului, procurorul a indicat că, în instanța de judecată au fost prezentate probe admisibile, concludente și pertinente care, cu toate că inculpatul nu a recunoscut vina în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 317 alin. (1) Cod penal, dovedesc pe deplin vinovăția acestuia, și anume: depozițiile martorului G. Angheluță, certificatul eliberat de către șeful Penitenciarului nr. 9, Pruncul, colonel de justiție, V. Tonu, lucrător al Penitenciarului nr. 9, Pruncul, conform căreia inculpatului nu i-a fost permisă deplasarea în afara penitenciarului;

- *avocatul O. Mîrza în numele inculpatului O. Neamțu*, solicitînd casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărîri de achitare în privința inculpatului.

În motivarea apelului apărătorul a menționat, că în acțiunile lui O. Neamțu lipsește componența infracțiunii incriminate, iar probele prezentate în acest scop și susținute în învinuire sunt insuficiente și irelevante.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 decembrie 2014, au fost respinse ca nefondate apelurile, cu menținerea sentinței contestate.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a statuat, că prin totalitatea probelor cercetate, prima instanță corect a constatat vinovăția inculpatului O. Neamțu privind încălcarea regulilor de securitate a circulației și a încadrat

acțiunile acestuia în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, după semnele: *încălcarea regulilor de securitate a circulației, de către persoana care conducea mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență vătămare corporală gravă a integrității corporale, care a provocat decesul unei persoane.*

Astfel, la caz nu au fost constatate circumstanțe ce ar da temei de a adopta o hotărîre de achitare a lui O. Neamțu, faptele fiind just încadrate în raport cu circumstanțele cazului pentru infracțiunea prevăzută la art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal.

La fel, sentința fiind legală atît în partea achitării lui O. Neamțu de sub învinuirea de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 317 alin. (1) Cod penal, cît și stabilirii pedepsei în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, mai mult, la capitolul individualizării pedepsei, prima instanță a ținut cont de prevederile art. art. 7, 75 Cod penal, și anume de gradul prejudiciabil al infracțiunii săvîrșite, care face parte din categoria infracțiunilor grave, de persoana vinovatului, care a recunoscut vina parțial.

5. Decizia instanței de apel, este contestată cu recursuri ordinare de către:

- *procuror*, care a solicitat în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului, procurorul a indicat, că instanța de apel nu s-a expus și nu a dat apreciere probelor expuse în apelul procurorului; motivarea deciziei este superficială; instanța de apel nu s-a expus asupra declarațiilor martorului G. Angheluță și certificatelor eliberate de șeful Penitenciarului nr. 9, Pruncul, colonel de justiție, V. Tonu, lucrător al Penitenciarului nr. 9, Pruncul, prin care s-a menționat că inculpatului O. Neamțu nu i-a fost permisă deplasarea în afara penitenciarului; procurorul la fel a invocat dezacordul cu pedeapsa, deoarece prima instanță era în drept, definitiv să stabilească inculpatului 11 ani dar nu 23 ani;

- *avocatul R. Medeleanu în numele inculpatului O. Neamțu*, care a solicitat în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului, apărarea a indicat, că decizia instanței de apel nu este motivată, instanța nu s-a expus asupra motivelor indicate în apelul apărării, nu sunt probe care ar confirma vinovăția inculpatului de săvîrșirea infracțiunilor imputate, iar sentința a fost bazată pe presupuneri.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 28 aprilie 2015, a fost respins recursul ordinar declarat de avocatul R. Medeleanu în numele inculpatului O. Neamțu și admis recursul procurorului, casată decizia instanței de apel în partea achitării inculpatului O. Neamțu de sub învinuirea de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 317 alin. (1) Cod penal și aplicării prevederilor art. 85 alin. (1) Cod penal și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În rest hotărîrea contestată a fost menținută.

La adoptarea soluției date, instanța de recurs a reținut:

Referitor la recursul avocatului R. Medeleanu în numele inculpatului.

În opinia instanței de recurs, instanțele de fond în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, au examinat complet și obiectiv probele

administrare la dosar atât ale apărării, cât și ale acușării, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludenței, atât pe cele obținute în procesul urmăririi penale, cât și în cadrul ședințelor de judecată, fapt ce face ca concluzia despre vinovăția lui O. Neamțu în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, să fie justă și întemeiată.

De asemenea, instanța de recurs a remarcat, că criticile formulate de recurent au fost obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel, cărora, instanța lea dat o motivare corespunzătoare și argumentată.

Totodată, verificând procesul-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel și lecturând textul deciziei adoptate în cauză, instanța de recurs a concluzionat, că instanța de apel la judecarea apelului a respectat prevederile art. art. 413-417 Cod de procedură penală, astfel întemeindu-și concluziile sale pe probe administrate și verificate în ședința de judecată, corect constatând prezența semnelor agravante de la art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, deoarece a fost provocat decesul unei persoane.

La fel, instanța de apel a relevat, că motivele invocate de recurent, precum că instanțele de fond nu au dat o apreciere cuvenită probelor din dosar, ține de starea de fapt și nu sunt prevăzute ca temei pentru recurs, prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală.

Referitor la recursul ordinar declarat de procuror.

Verificând argumentele recursului în raport cu materialele cauzei, instanța de recurs a constatat, că instanța de apel, judecând apelul nu a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție pripită de respingere a apelului declarat de procuror, prin ce a comis eroarea de drept prescrisă de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel de procuror, decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Pornind de la motivele recursului ordinar declarat de procuror, care au fost indicate de către ultimul și în apel, rezultă că instanța de apel și-a argumentat soluția privind achitarea lui O. Neamțu de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 317 alin. (1) Cod penal, superficial fără o analiză amplă a probelor prezentate de acuzator.

Din conținutul deciziei recurate rezultă, că instanța de apel nu a verificat minuțios și nu a supus analizei în coroborare probele în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, la baza deciziei adoptate fiind reținute aceleași probe care au fost cercetate de prima instanță și doar enumerate în decizie, neexaminând sub toate aspectele hotărârea primei instanțe.

Totodată, instanța de recurs a menționat, că instanța de apel a menținut sentința însă nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel și anume: nu a fost cercetat episodul în baza art. 317 alin. (1) Cod penal - adică inculpatul a fost achitat dar nu au fost respectate prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală, nu au fost cercetate probele și nu au fost analizate motivele invocate de procuror.

Examinând apelul cu grave derogări de la norma procesual-penală, instanța de apel a dat prioritate declarațiilor inculpatului și martorilor apărării din prima

instanță, care au negat vinovăția lui O. Neamțu în săvârșirea evadării din locul de detenție.

Achitându-l pe inculpatul O. Neamțu de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 317 alin. (1) Cod penal, prima instanță a menționat, că „...Din actele cauzei penale s-a constatat, că O. Neamțu își ispășea pedeapsa în Penitenciarul nr.9, Pruncul, sectorul nr.8, amplasat pe adresa str. Pruncului, 44, mun. Chișinău, și avea dreptul la deplasare fără escortă.

Prin decizia șefului Penitenciarului nr.9 din 16 iunie 2008, condamnatul O. Neamțu a fost transferat pentru ispășirea pedepsei în regim de resocializare începând cu 16 iunie 2008.

În ședința instanței s-a stabilit, că la 01 decembrie 2012, O. Neamțu s-a întors în penitenciar, fiind prezent la toate apelurile.

Din declarațiile condamnatului rezultă, că la 01 decembrie 2012, dimineața, după apel, aproximativ la ora 10⁰⁰, s-a deplasat acasă în or. Strășeni, aproximativ la ora 14⁰⁰ s-a întors din or. Strășeni spre oraș și a luat automobilul de la reparație.

Seara, aproximativ la ora 19⁰⁰, a mers la penitenciar, la apelul de seară, a stat pînă la apelul de la ora 21³⁰, după care a plecat spre casă, la or. Strășeni.

Din declarațiile martorului G. Angheluța, audiat în ședința instanței rezultă că, O. Neamțu se deținea în Penitenciarul nr.9 la regim de resocializare și locuia în afara penitenciarului. Despre evadarea lui O. Neamțu, nu cunoaște deoarece apelul în cadrul penitenciarului se efectuează la ora 19⁰⁰, mai apoi la 21³⁰, iar pe parcursul nopții penitenciarul este verificat după posibilitate.

La ora 19⁰⁰ și 21³⁰ a fost efectuat apelul, O. Neamțu era prezent.

Următorul apel a fost făcut la 04⁰⁰, O. Neamțu era prezent.

În legătură cu aceasta instanța de judecată a constatat, că în cazul în care O. Neamțu avea astfel de statut, părăsind teritoriul instituției nu a evadat în sensul prevăzut de art. 317 Cod penal, ori, evadarea în sensul normei menționate constă în fapta unei persoane de a fugi din închisoare sau de sub arest cu scopul de a se eschiva de la executarea pedepsei.

În conformitate cu prevederile art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală sentința de achitare se adoptă dacă nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Analizînd în ansamblu probele examinate în cadrul ședinței de judecată pe episodul dat, instanța de judecată a ajuns la concluzia că, fapta infracțiunii nu există, iar în privința lui O. Neamțu urmează să se pronunțe o sentință de achitare.”

Această poziție a fost menținută de instanța de apel, care este contrară prevederilor legale.

Potrivit art. 317 alin. (1) Cod penal, evadarea din locurile de deținere, săvârșită de persoana care execută pedeapsa cu închisoare, precum și de persoana care se află sub arest preventiv, se pedepsește cu închisoare de pînă la 3 ani.

Prin evadare se înțeleg acțiunile ilegale de părăsire a locului de deținere, inclusiv a celui din perimetrul penitenciarului ori din afara acestuia, unde condamnatul a fost obligat să se afle în timpul executării pedepsei închisorii, adică

acțiunea de evadare din locurile de detenție constituie o sustragere de la privarea de libertate la care persoana a fost supusă, săvârșită prin părăsirea în mod voit și ilegal a locului de detenție.

Conform art. 72 alin. (1) Cod penal, pedeapsa închisorii stabilită persoanei condamnate se execută în penitenciar de tip deschis, semiînchis și de tip închis.

O asemenea stipulare este prevăzută și la art. 216 Cod de executare.

Tipul penitenciarului îl stabilește instanța de judecată la pronunțarea sentinței.

Procedura de executare a pedepsei închisorii în orice tip de penitenciar este reglementată de Codul de executare, Capitolul XXII.

Pedeapsa închisorii constituie izolarea reală a condamnatului de societate, de locul de trai, lipsirea lui legală de dreptul de circulație.

Deci, condamnatul este limitat în anumite drepturi și i se impun și un șir de obligații.

Statul, prin intermediul organelor sale, preluându-l pe condamnat pentru ispășirea pedepsei, are obligația și de a-l controla permanent în procesul executării acesteia.

Astfel, din materialele dosarului instanța de recurs a observat, că condamnatul O. Neamțu executând pedeapsa închisorii în penitenciarul de tip închis, prin decizia șefului Penitenciarului nr. 9, Pruncul din 16 iunie 2008, a fost transferat pentru ispășirea pedepsei în regim de resocializare începând cu 16 iunie 2008.

Potrivit art. 216 alin. (1), (2) Cod de executare, condamnatului care execută pedeapsa închisorii în regim comun ori în regim de resocializare sau care este lăsat să execute lucrări de deservire gospodărească în penitenciar i se poate acorda dreptul de deplasare fără escortă sau însoțire în afara penitenciarului dacă a executat cel puțin 1/3 din termenul pedepsei, este caracterizat pozitiv și conform recomandărilor psihologului poate beneficia de acest drept și dacă aceasta o cere specificul muncilor în care este antrenat.

Dreptul la deplasare fără escortă sau însoțire în afara penitenciarului se acordă condamnatului prin dispoziția scrisă a șefului penitenciarului.

Șeful penitenciarului stabilește orarul și itinerarul deplasărilor condamnaților.

Instanța de recurs a reținut, că potrivit certificatului eliberat de șeful Penitenciarului nr. 9, colonel de justiție, V. Tonu, „inculpatului O. Neamțu nu i-a fost acordată permisiunea de deplasare în afara Penitenciarului nr. 9, Pruncul la 01 decembrie 2012” (f.d. 28, vol. II).

Prin urmare, instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, a susținut o poziție eronată a primei instanțe în ce privește aprecierea probelor și achitarea inculpatului de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 317 alin. (1) Cod penal, acceptând concluzii de ordin general, cu privire la conținutul declarațiilor martorilor precum și probelor materiale expuse mai sus.

Mai mult, achitându-l de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 317 alin. (1) Cod penal, infracțiune de evadare din locurile de detenție care a avut loc la 01 decembrie 2012, de fapt exclude sau pune la îndoială săvârșirea

infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, care a avut loc tot în aceeași zi „01 decembrie 2012, ora 21³⁰”.

Prin urmare, instanța de recurs, la compartimentul individualizării pedepsei, a conchis, că, instanța de apel stabilind pedeapsa pentru cumul de sentințe, incorect a aplicat prevederile art. 85 Cod penal.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 martie 2016, a fost respins ca nefondat apelul avocatului O. Mîrza în numele inculpatului O. Neamțu și admis apelul procurorului, casată sentința în partea achitării lui O. Neamțu de sub învinuirea de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 317 alin. (1) Cod penal, precum și în partea stabilirii pedepsei definitive în baza art. 85 alin. (1) Cod penal și pronunțată o nouă hotărîre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care O. Neamțu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 317 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea art. 82 alin. (2) Cod penal, la 3 ani închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate prin noua decizie și prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 15 mai 2014, în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, a fost stabilită pedeapsa 7 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 3 ani.

În baza art. 85 alin. (1) Cod penal, pentru cumul de sentințe, prin adăugarea parțială la pedeapsa stabilită, a părții neexecutate din pedeapsa stabilită prin sentința Tribunalului mun. Chișinău din 27 decembrie 2000, a fost stabilită pedeapsa definitivă 11 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 3 ani.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a constatat *in fapt*, că O. Neamțu fiind recunoscut vinovat și condamnat prin sentința Tribunalului Chișinău din 27 decembrie 2000, în baza art. art. 88 pct. 1), 4), 6), 39 Cod penal (redacția 1961) la 20 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, fiind transferat pentru ispășirea pedepsei închisorii în Penitenciarul nr. 9, Pruncul, unde se deținea legal, și anume în sectorul nr. 8 al penitenciarului menționat, amplasat pe adresa str. Pruncului 44, mun. Chișinău, la 01 decembrie 2012 pe parcursul zilei, avînd intenția de a evada în scopul de a se eschiva de la executarea în continuare a pedepsei, a evadat din sectorul menționat.

Vinovăția lui O. Neamțu de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 317 alin. (1) Cod penal, a fost confirmată prin declarațiile martorului Gh. Angheluță (f.d. 205, vol. II); certificatul eliberat de către șeful Penitenciarului nr. 9, Pruncul din 02 iulie 2013 (f.d. 28, vol. II).

Astfel, instanța de apel a conchis, că prima instanță nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept eronat achitându-l pe O. Neamțu pe motiv că, fapta infracțiunii nu există, acceptând concluzii de ordin general, cu privire la conținutul declarațiilor martorilor precum și a probelor materiale expuse mai sus, ori, potrivit art. 317 alin. (1) Cod penal, evadarea din locurile de deținere, săvîrșită de persoana care execută pedeapsa închisorii, precum și de persoana care se află sub arest preventiv, se pedepsește cu închisoare de până la 3 ani.

Prin evadare se înțeleg acțiunile ilegale de părăsire a locului de deținere,

inclusiv a celui din perimetrul penitenciarului ori din afara acestuia, unde condamnatul a fost obligat să se afle în timpul executării pedepsei închisorii, adică acțiunea de evadare din locurile de detenție constituie o sustragere de la privarea de libertate, de la restricțiile la care persoana a fost supusă, săvârșită prin părăsirea în mod voit și ilegal a locului de detenție.

Potrivit copiei sentinței Tribunalului mun. Chișinău din 27 decembrie 2000, O. Neamțu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 88 pct. 1), 6) la 20 ani închisoare, în temeiul art. art. 15-88 pct. 1), 4), 6) Cod penal, la 14 ani închisoare, în temeiul art. 121 alin. (2) pct. 2), 3), 7) Cod penal, la 12 ani închisoare, iar în temeiul art. 39 Cod penal, lui O. Neamțu i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 20 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis și cu includerea în termenul executării pedepsei perioada aflării sub arest din 09 aprilie 2000 până la 27 decembrie 2000 (f.d. 8-10, vol. II).

La 16 iunie 2008, în temeiul deciziei ofițerului de serviciu s-a decis transferul condamnatului O. Neamțu în regim de resocializare în temeiul art. 302 alin. (1) Cod de executare (f.d. 11, vol. II).

Actele cauzei atestă indubitabil că, inculpatul O. Neamțu executând pedeapsa închisorii în cadrul Penitenciarului nr. 9, Pruncul, la 01 decembrie 2012 a fost prezent la apelul de seară, ora 19⁰⁰ și 21⁰⁰ (f.d. 21, vol. II).

Potrivit pct. 32 al Statutului executării pedepsei penale de către condamnați adoptat prin Hotărârea Guvernului nr. 583 din 26 mai 2006, în perioada aflării în carantină, condamnaților li se aduc la cunoștință în limba de stat sau într-o limbă accesibilă, dispozițiile codului penal referitoare la executarea pedepsei, Codul de executare, Legea privind accesul la informații, prezentul statut, ordinele emise în temeiul Codului de executare, Regulamentul de ordine interioară în penitenciarul respectiv.

Deținuții sunt informați contrasemnătură privind drepturile, obligațiile și interdicțiile lor, folosirea mijloacelor tehnice de pază, care pot pune în pericol viața și sănătatea.

De asemenea deținuții sunt avertizați că, încălcarea modului de executare a pedepsei, regimului de detenție, măsurile prevăzute în programul zilnic, pătrunderea cu acces limitat sau interzis, nerespectarea liniei de pază, implică răspunderea disciplinară, civilă sau penală după caz.

În același context, instanța de apel a menționat, că potrivit pct. 232 al Statutului executării pedepsei penale de către condamnați adoptat prin Hotărârea Guvernului nr. 583 din 26 mai 2006, deplasarea în afara penitenciarului fără escortă sau însoțire a condamnaților care execută pedeapsa închisorii se acordă doar persoanelor și în condițiile prevăzute la art. 216 Cod de executare, precum și doar în cazul în care condamnații respectivi sunt antrenați la munci sau lucrări al căror specific cere deplasarea în afara penitenciarului.

Penitenciarele în care există sectoare de detenție de tip deschis, acordarea dreptului de deplasare fără escortă se admite doar în cazul în care munca prestată în afara penitenciarului solicită o pregătire specială.

Dreptul la deplasare fără escortă sau însoțire în afara penitenciarului se acordă condamnatului prin dispoziția motivată în formă scrisă a șefului

penitenciarului, aprobată de către directorul Departamentului Instituțiilor Penitenciare.

Condannatului i se eliberează un permis de modelul stabilit în anexa nr. 18, la permis se atașează o fișă de control, conform anexei nr. 19, care se păstrează la punctul de control.

Înainte de eliberarea permisului, condamnatului i se notifică contrasemnătură regulile și normele de conduită (anexa nr. 20) care, împreună cu decizia se anexează la dosarul personal.

Se permite deplasarea fără escortă a condamnatului numai în orele și pe itinerarul indicat în permis. Ora ieșirii/intrării condamnatului în/din penitenciar este reglementată de fișa de repartitie a condamnatului la muncă.

În unele cazuri, în funcție de specificul muncii executate condamnatului i se eliberează permis de ieșire din penitenciar la orice oră de zi și de noapte.

Astfel, instanța de apel a reținut, că potrivit certificatului eliberat de șeful Penitenciarului nr. 9, Pruncul, colonel de justiție, V. Tonu „inculpatului O. Neamțu nu i-a fost acordată permisiunea de deplasare în afara Penitenciarului nr. 9, Pruncul la 01 decembrie 2012” (f.d. 28, vol. II).

Procedura de executare a pedepsei închisorii în orice tip de penitenciar este reglementată de Codul de executare, Capitolul XXII.

Pedeapsa închisorii constituie izolarea reală a condamnatului de societate, de locul de trai, lipsirea lui legală de dreptul de circulație.

Deci, condamnatul este limitat în anumite drepturi și i se impun și un șir de obligații. Statul, prin intermediul organelor sale, preluându-l pe condamnat pentru ispășirea pedepsei, are obligația și de a-l controla permanent în procesul executării acesteia.

Potrivit art. 216 alin. (1), (2) Cod de executare, condamnatului care execută pedeapsa închisorii în regim comun ori în regim de resocializare sau care este lăsat să execute lucrări de deservire gospodărească în penitenciar i se poate acorda dreptul de deplasare fără escortă sau însoțire în afara penitenciarului dacă a executat cel puțin 1/3 din termenul pedepsei, este caracterizat pozitiv și conform recomandărilor psihologului poate beneficia de acest drept și dacă aceasta o cere specificul muncilor în care este antrenat.

Dreptul la deplasare fără escortă sau însoțire în afara penitenciarului se acordă condamnatului prin dispoziția scrisă a șefului penitenciarului.

Șeful penitenciarului stabilește orarul și itinerarul deplasărilor condamnaților.

În speța examinată latura obiectivă este prezentă prin faptul că, O. Neamțu, fiind condamnat prin sentința Tribunalului Chișinău din 27 decembrie 2000 în baza art. art. 88 pct. 1), 4), 6), 39 Cod penal (redacția 1961) la 20 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, fiind transferat pentru ispășirea pedepsei închisorii în Penitenciarul nr. 9, Pruncul, unde se deținea legal, și anume în sectorul nr. 8 al penitenciarului menționat, amplasat pe str. Pruncului 44, mun. Chișinău, la 01 decembrie 2012 pe parcursul zilei, având intenția de a evada în scopul de a se eschiva de la executarea în continuare a pedepsei, a evadat din sectorul menționat, iar aproximativ la ora 22⁰⁵, conducând automobilului model „Toyota Carina”, n/î ST AW 414, a tamponat mortal un pieton.

Obiectul infracțiunii de evadare îl constituie relațiile sociale referitoare la buna activitate a instituțiilor penitenciare în care se execută hotărârile judiciare penale prin care s-a aplicat pedeapsa închisorii și securitatea relațiilor sociale.

Latura subiectivă a infracțiunii de evadare se caracterizează prin forma de vinovăție intenție directă, ori, condamnatul O. Neamțu cunoscând, că din 09 aprilie 2000 execută o pedeapsă privativă de libertate pe termen de 20 ani, cunoscând regulile de ordine interioară, Statutul executării pedepsei de către condamnați, prevederile Codului penal, Codului de executare și consecințele care survin în cazul încălcării acestor acte, a dorit survenirea lor, astfel că, la 01 decembrie 2012 a părăsit teritoriul Penitenciarului nr. 9, Pruncul, amplasat pe adresa str. Pruncului, 44, mun. Chișinău, fără a informa ofițerii responsabili, paza și administrația instituției.

Subiectul infracțiunii, este persoana fizică, O. Neamțu, născut la 27 iunie 1977, celibatar, neangajat în câmpul muncii, nesupus militar, cu antecedente penale, execută la moment pedeapsa penală în temeiul sentinței Tribunalului mun. Chișinău din 27 decembrie 2000, 20 ani închisoare, ori, potrivit prescripțiilor art. 21 Cod penal, întrunește calitatea subiectului infracțiunii incriminate, are vârsta, discernământ, poate dirija cu acțiunile sale, inclusiv și condiția subiectului special.

La compartimentul individualizării pedepsei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 7, 61, 75, 82, 84, 85 Cod penal, și anume de faptul, că inculpatul a săvârșit infracțiune ușoară, nu a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii incriminate, circumstanțe atenuante nu au fost stabilite, ca circumstanță agravantă a fost reținută săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru alte fapte ce au relevanță pentru cauză, infracțiunea de evadare a provocat urmări grave, săvârșirea unei alte infracțiuni de accident rutier cu decesul victimei, comportamentul inculpatului anterior săvârșirii infracțiunii, în timpul săvârșirii și după, inclusiv în fața instanțelor de judecată.

Astfel, instanța de apel a stabilit desconsiderare totală față de ordinea de drept prestabilită în comportamentul inculpatului, ori, fiind condamnat pentru infracțiuni excepțional de grave, omor și tentativă de omor, cu tâlhărie, executând pedeapsa stabilită de instanța de judecată, nu a făcut careva concluzii în vederea revizuirii comportamentului său și corectării acestuia, la 01 decembrie 2012, a părăsit teritoriul Penitenciarului nr. 9, Pruncul, iar la ora 22⁰⁵, a săvârșit un accident rutier soldat cu decesul victimei.

În procesul efectuării urmăririi penale, în instanțele de fond, inculpatul O. Neamțu vina nu a recunoscut, refuzând în repetate rânduri de a se prezenta în instanță.

Astfel, având în vedere că inculpatul O. Neamțu se face vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 317 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a considerat, că scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în cauza penală în privința ultimului nu poate fi atins decât prin stabilirea pedepsei închisorii.

8. Avocatul R. Medeleanu, în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 5), 6), 8) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În susținerea cerințelor sale, apărarea cu referire la prevederile art. art. 412 alin. (4), 321 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, a invocat în principal, dezacordul cu judecarea cauzei în apel în lipsa inculpatului.

În acest context apărarea a menționat, că apelurile declarate de procuror și apărare, au fost judecate în lipsa inculpatului, deoarece pentru ședința din 01 martie 2016, inculpatul prin cerere a solicitat amânarea ședinței de judecată, fără a indica motiv de refuz de a se prezenta la ședința de judecată, ori, cerința de amânare a judecării apelurilor, instanța de apel, greșit a echivalat-o cu un refuz de a se prezenta la ședința de judecată, mai mult, recurentul a specificat, că pe cererea de amânare a inculpatului, de către apărare a fost făcută mențiunea precum că inculpatului i s-a comunicat că urmează a se prezenta în ședința de judecată, însă nu s-a confirmat refuzul acestuia de a se prezenta în ședința de judecată, prin urmare, inculpatului i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil.

La fel, apărarea susține, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, fără a-și motiva soluția, tranșant a concluzionat, că argumentele invocate de către apărare, nu pot fi luate în considerație, fără a se pronunța asupra acestora, fapt prin care a încălcat dreptul inculpatului la un proces echitabil în sensul art. 6 din CȚEDO.

Totodată, apărarea a invocat dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, menționând că la baza hotărîrii de condamnare au fost neîntemeiat puse probe care prin conținutul lor, nu demonstrează vinovăția lui O. Neamțu de săvârșirea infracțiunilor imputate, ori, din probele acumulate, cu certitudine a fost stabilit faptul, că partea vătămată fiind în stare de ebrietate, pe timp de noapte, a început să traverseze în loc nepermis drumul, fără a se asigura, astfel încât inculpatul nu a avut posibilitatea de a reacționa.

În final, apărarea cu trimitere la prevederile art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, a specificat, că inculpatul nu a încălcat prevederile Regulamentului circulației rutiere, în acest sens existînd doar presupuneri.

8.1. Inculpatul O. Neamțu, fără a invoca careva temeii concret prevăzut la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, la fel a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri echitabile, invocînd încălcarea dreptului la un proces echitabil sub aspectul examinării apelurilor în absența inculpatului și a martorilor, mai mult, în viziunea inculpatului, în speță nu au fost administrate probe care ar confirma vinovăția acestuia de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 317 alin. (1) Cod penal.

9. Asupra recursurilor ordinare declarate de apărare și inculpat, procurorul a prezentat referință, solicitînd inadmisibilitatea acestora, deoarece argumentele invocate în recursuri nu sunt motivate sub aspectul temeiurilor prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

10. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acestea sunt inadmisibile, fiind vădit neîntemeiate și expune următoarele considerente în vederea susținerii acestei statuări.

Așadar, pornind de la expunerea argumentelor privitor la soluția de inadmisibilitate a recursurilor ordinare declarate, Colegiul penal amintește că potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute exhaustiv de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Colegiul penal menționează, că asupra argumentelor din recursul apărării referitor la dezacordul cu condamnarea inculpatului O. Neamțu în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, instanța de recurs nu se va expune, deoarece prin decizia Colegiului penal lărgit din 28 aprilie 2015, argumentele nominalizate au constituit obiect de judecare în cadrul instanței de recurs, ori, în privința alegațiilor vizate există deja o hotărâre irevocabilă.

În continuare, Colegiul penal enunță, că din textul recursurilor declarate de recurenți se constată, că în drept, aceștia își întemeiază cererile în baza prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 5), 6), 8) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care, pct. 5) cauza a fost judecată în prima instanță sau în apel fără citarea legală a unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, pct. 6), instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, pct. 8) nu au fost întrunite elementele infrațiunii sau instanța de judecată a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decît cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blînde.

Analizînd criticele formulate, prin prisma temeiurilor circumscrise cazurilor de casare prevăzute de pct. 5), 6), 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs apreciază argumentele invocate de recurenți ca fiind nefondate, avînd în vedere în acest sens următoarele considerente.

La caz, se constată că titularii cererilor de recurs critică soluția instanței de apel, sub aspectul aprecierii greșite a probelor administrate în cauză.

Astfel, în probarea alegațiilor invocate, recurentul a descris în conținutul recursului probe și circumstanțe, care în opinia lui nu au fost apreciate de instanța de apel la justa valoare sau au fost apreciate unilateral, creîndu-se astfel impresia că instanța este părtinitoare.

Însă, verificînd materialele dosarului în raport cu criticele enunțate, Colegiul penal conchide că la judecarea apelurilor instanța a examinat prezenta cauză penală sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție corectă

privitor la menținerea condamnării inculpatului O. Neamțu în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, inclusiv recunoașterea și condamnarea ultimului în baza art. 317 alin. (1) Cod penal, iar în temeiul art. art. 84 alin. (1), 85 alin. (1) Cod penal, a stabilit pedeapsa definitivă de 11 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 3 ani.

Ori, în opinia instanței de recurs soluția instanței de apel este argumentată și corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept stabilite în cauză.

Prin urmare, cu referire la pretinsa încălcare admisă de instanța de apel prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la adoptarea soluției expuse desfășurat în pct. 7 din prezenta decizie și a cărei redare repetată nu este necesară.

În același context, în vederea respingerii argumentelor din recursuri privitor la chestiunea de apreciere eronată a probelor, Colegiul penal amintește că la etapa judecării recursului ordinar nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond. Deci, instanța de recurs nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea condamnării inculpatului privind învinuirea imputată acestuia prin rechizitoriu.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la această etapă instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în cauză.

Totodată, Colegiul penal pe această linie de considerente specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs. Or, în fapt și în drept, decizia instanței de apel corespunde tuturor normelor de drept procesual penal.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurenți, Colegiul penal, verificând materialele dosarului, specifică că judecând apelurile instanța a examinat cauza sub toate aspectele, adoptând o soluție corectă în cauza deferită judecării.

Cît privește critica subsidiară invocată de apărare precum că instanța de apel la judecarea apelului declarat de partea apărării nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal menționează că motivarea hotărîrii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atîta timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărîrii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Sub aspectul pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, specificat în cererea de recurs înaintată de apărare, în viziunea căruia, în speță, nu sunt întrunite elementele infracțiunilor incriminate inculpatului prin rechizitoriu, Colegiul penal relevă, că prin „**neîntrunirea elementelor infracțiunii**”, se înțeleg acele cazuri cînd s-a produs condamnarea unei persoane, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea), însă, în cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost admisă de instanța de apel, iar starea de fapt reținută și de drept apreciată de către instanța nominalizată, concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate și examinate în cuprinsul hotărîrii atacate.

Prin urmare, opozabil celor susținute de apărare, instanța de recurs statuează, că în speță, reieșind din acțiunile inculpatului raportate la probele acumulate (*a se vedea pct. 7 din prezenta decizie*), se dovedește indubitabil că O. Neamțu a săvîrșit infracțiunea de evadare din locurile de detenție, săvîrșită de o persoană care execută pedeapsa închisorii

Față de cele ce preced, Colegiul penal amintește că motivele invocate de recurenți au fost obiectul judecării în instanța de apel, iar materialul probator al cauzei penale dovedește legalitatea temeiurilor de fapt și de drept, care au dus la pronunțarea hotărîrii de condamnare a inculpatului O. Neamțu în baza art. 317 alin. (1) Cod penal.

Referitor la alegațiile recurenților sub aspectul pct. 5) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, prin care se susține, că instanța de apel greșit a judecat apelurile apărării și a acuzării în lipsa inculpatului, care de fapt a solicitat amînarea ședinței de judecată, Colegiul penal le consideră neîntemeiate, ori, instanța de apel corect a purces la etapa judecării apelurilor nominalizate în lipsa inculpatului, avînd în vedere faptul, că amînarea ședinței de judecată a avut loc de mai multe ori, printre care, la ședința de judecată care a fost amînată pentru 26 ianuarie 2016 inculpatul O. Neamțu prin cerere a solicitat amînarea ședinței, invocînd drept motiv lipsa apărătorului, însă potrivit procesului-verbal al ședinței din 26 ianuarie 2016 (f.d. 202, vol. II), avocatul R. Medeleanu în interesele inculpatului a participat la ședința de judecată, pronunțîndu-se pentru imposibilitatea examinării cauzei în absența inculpatului, ședința fiind amînată pentru 01 martie 2016.

În continuare, potrivit procesului-verbal din 01 martie 2016 (f.d. 208-209, vol. II), inculpatul nu a fost prezent la ședința de judecată și careva cereri sau demersuri pentru amînarea ședinței de judecată la materialele cauzei nu au fost anexate, iar avocatul în numele acestuia R. Medeleanu care era prezent în ședința

de judecată, a menționat, că a fost la inculpatul O. Neamțu în penitenciar și a discutat cu acesta.

Deci, având în vedere circumstanțele descrise supra, Colegiul penal relevă, că, vizitarea inculpatului de către apărătorul său în penitenciar, precum și citarea lui O. Neamțu (f.d. 205, vol. II), prezumă faptul, că inculpatul cunoștea despre data ședinței de judecată, inclusiv și despre participarea apărătorului său la ședința de judecată, iar instanța de apel, în cazul dat, corect a decis examinarea cauzei în lipsa inculpatului O. Neamțu.

Din atare considerente, Colegiul penal menționează că, în cauza deferită judecătii, nu au fost admise careva erori de drept de către instanța de apel, iar alegațiile recurenților în acest aspect sunt vădit nefondate, neavând nici un suport probator.

Pe cale de consecință, se reiterează că decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală, argumentată și întemeiată.

În virtutea considerentelor expuse, constatînd că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de apel în privința inculpatului O. Neamțu, nefiind identificată de instanța de recurs prezența erorilor judiciare prevăzute de pct. 5), 6), 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal consideră ca fiind neîntemeiate criticele formulate sub acest aspect de către titularii cererilor de recurs.

11. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare, declarate de avocatul Roman Medeleanu în numele inculpatului și de inculpatul Oleg Neamțu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 martie 2016, în cauza penală privindu-l pe *Neamțu Oleg Vasile*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 08 iulie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev